

עפ"ג 37359/08/13 - מדינת ישראל נגד לריסה דניארוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

28 ינואר 2014

עפ"ג 37359-08-13 אגף המכס מע"מ

רמלה נ' דניארוב

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר

כב' השופטת זהבה בוסתן

המערערת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבה	לריסה דניארוב

נוכחים:

ב"כ המערערת עו"ד כרמל קדור

המשיב ובאת כוחו עו"ד קרן זרקו זמיר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיבה היתה בעלת מסעדה והיתה חייבת להגיש דוחות תקופתיים למע"מ ולשלם את המס הנובע מהם, המשיבה לא עשתה כן לגבי ארבעה דוחות תקופתיים והגישה את הדוח של חודש אפריל 2010 באיחור של 99 ימים.

המשיבה נידונה ל- 5 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין, לתשלום קנס בסך 8,000 ₪, ולחתימה על התחייבות בסכום של 15,000 ₪ בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

הערעור מכון כלפי קולת העונש וב"כ המערערת טוען בהודעת הערעור כי שגה בימ"ש קמא כאשר קבע שלא הוכח בפניו סכום המחדל כאשר המערערת טוענת לסכום מחדל של 65,129 ₪ והמשיבה טוענת לסכום של 25,000 ₪.

כמו כן טוענת המערערת בהודעת הערעור כי טעה בימ"ש קמא כאשר לא לקח בחשבון במידה הראויה את העובדה

הלא מוכחשת שהמשיבה לא הסירה את המחדלים כלל, לא בסכום הנטען על ידה ובוודאי לא בסכום הנטען על ידי המערער.

כן טוענת המערערת שבימ"ש קמא התחשב, שלא בצדק, בנסיבותיה האישיות ובמצבה הכלכלי של המשיבה שהוכרזה כפושטת רגל.

ב"כ המשיבה מתנגדת להחמרה בעונשה של המשיבה וטוענת כי צדק בימ"ש קמא כאשר קבע שלא הוכחו בפניו סכומי הדוחות, אשר לא שולמו עד היום, וכן היא טוענת כי המשיבה ביקשה לשלם את סכומי הדוחות אך שלטונות מע"מ סירבו לקבל ממנה במישרין את התשלום שכן היא פושטת רגל ויש בקבלת התשלום משום העדפת נושים אסורה.

עיון בגזר-הדין של בימ"ש קמא מעלה כי הוא אכן קבע שלא הוכחו בפניו סכומי הדוחות שכן אלה לא הוגשו לשלטונות מע"מ במועד, וכאשר הוגשו דוחות מתקנים הרי סכום הדוחות היה נמוך מזה שנטען על ידי המערער.

המערערת לא כללה בסעיף 4 לכתב האישום את סכומי הדוחות, דבר שהיא עושה בכתבי אישום אחרים כפי שהוצגו בפניו על ידי ב"כ המשיבה וכפי שבאו בפניו במקרים אחרים, וכן לא צירפה כחלק מכתב האישום את הדוחות שעליהם מופיעים הסכומים כפי שהיא טוענת להם.

משלא עשתה המערערת כך, ומאחר ואין מחלוקת שקיימת מחלוקת בין הצדדים באשר לסכומי הדוחות, צדק בימ"ש קמא כאשר לא זקף לחובתה של המשיבה את אי תשלום הסכומים כפי שטוענת להם המערערת.

עם זאת, אין מחלוקת שהמשיבה לא הסירה את המחדל אך בעניין זה יש לקחת בחשבון את העובדה שהיא ביקשה לעשות כן אך שלטונות מע"מ לא הסכימו בטענה שיש בקבלת התשלום מהמשיבה, שהיא פושטת רגל, משום העדפת נושים.

בית משפט קמא הביא לצורך קביעת מתחם הענישה פסיקה שנכללה בסעיף 19 לגזר-הדין ושבה הוטלו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות על מי שלא הגישו דוחות, אך באותם מקרים מדובר היה במי שלא הגישו עשרות דוחות ואילו המשיבה, מבלי להקל ראש במחדליה, לא הגישה ארבעה דוחות ואת הדוח החמישי הגישה באיחור של 99 יום.

לאור כל האמור לעיל, מתחם הענישה שהרף התחתון שלו הוא מאסר על תנאי והרף העליון שלו הוא שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מקובל עלינו במקרה של המשיבה והעובדה שלא הוטל עונש של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, אלא בית המשפט קמא לקח בחשבון את חומרת מחדליה של המשיבה בקביעת גובה הקנס, אין בה כדי להצדיק התערבות ערכאת ערעור.

אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ז שבט

תשע"ד, 28/01/2014

במעמד ב"כ הצדדים

והמשיבה.

אברהם טל, סג"נ

אב"ד

זהבה בוסתן, שופטת

אהרון מקובר, שופט

עמוד 2

